આંક	:	૧૭/બી
દાખલ તારીખ	:	૨૨/૯/૨૦૨૫
રજી.લીધા તારીખ	:	૨૨/૯/૨૦૨૫
નિકાલ તારીખ	:	૦૩/૮/૨૦૨૬

સમય :	વર્ષ	માસ	દિવસ
	૦૦	૧૦	૧૫

<u>(નમુનો:–અ)</u>

નામ.શ્રી ચીફ જયુડીશ્યલ મેજીસ્ટ્રેટ સાહેબની કોર્ટમાં, ભુજ–કચ્છ

<u>(એમ.એમ.કુરેશી)</u>

ચીફ જયુડીશ્યલ મેજીસ્ટ્રેટ, ભુજ–કચ્છ

ચુકાદાની તારીખ	:	૦૩/૦૮/૨૦૨૬
ફોજદારી કેસ નં.	:	૦૬૮૦/૨૦૨૫
એફ.આઈ.આર.નં.	:	ભુજ શહેર એ ડીવીઝન પો.સ્ટે. પાર્ટ એ ગુ.ર.નં.૧૧૨૦૫૦૪૨૨૫૦૬૮૦/૨૫
ગુનો	:	બી.એન.એસ. કલમ ૨૮૧, ૧૨૫(એ), ૧૨૫(બી) તથા એમ.વી. એકટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ મુજબ

ફરીયાદી	:	શ્રી સરકાર
વિધ્વાન એ.પી.પી.શ્રી	:	શ્રી આર.આર.પ્રજાપતિ
આરોપી	:	શૈલેષભાઈ અરવીંદભાઈ ગામી(પટેલ), ઉ.વ. ૨૯ ધંધો–પ્રા.નોકરી હાલ રહે રવાપર તા.નખત્રાણા મુળ રહે. નવાવાસ માધાપર તા.ભુજ
આરોપીના વકીલશ્રી	:	શ્રી વાય.પી. શર્મા

<u>(નમુનો:–બ)</u>

ગુનાની તારીખ	:	તા.૦૧/૦૫/૨૦૨૫
ફરીયાદની તારીખ	:	તા.૨૩/૦૬/૨૦૨૫
ચાર્જશીટની તારીખ	:	તા.૨૧/૦૮/૨૦૨૫
પ્લી લીધાની તારીખ	:	તા.૨૮/૦૨/૨૦૨૬
પુરાવો શરુ થયાની તારીખ	:	તા.૨૩/૦૭/૨૦૨૬
ચુકાદા માટે રાખવાની તારીખ	:	

ચુકાદાની તારીખ	:	તા.૦૩/૦૮/૨૦૨૬
સજા કરી હોય તો સજા તારીખ	:	

આરોપીની વિગત

નં.	આરોપીનું નામ	અટક કર્યા તારીખ	જામીન પર છોડયા તારીખ	ગુનો	તકસીરવાન /સજા નિર્દોષ	સજા	સી.આર.પી.સી. ૪૨૮ માટે કસ્ટડીમાં રહેલ સમય
૧	ઉપર મુજબ	–	–	બી.એન.એસ. કલમ ૨૮૧, ૧૨૫(એ), ૧૨૫(બી) તથા એમ.વી. એકટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ મુજબ	નિર્દોષ	––	

ફરીયાદપક્ષે/બચાવપક્ષે/કોર્ટપક્ષે તપાસવામાં આવેલ સાહદોનું લીસ્ટ

(એ) ફરીયાદપક્ષે તપાસવામાં આવેલ સાહેદ:

સાહેદ નં.	નામ	સાહેદનો પ્રકાર	આંક
૧	તખતસિંહ કાળુસિંહ સોઢા	ફરીયાદી	૭
૨	અર્જુનસિંહ તખતસિંહ સોઢા	સાહેદ	૧૦
૩	ઉમેશ નારાણભાઇ બોખાણી	સાહેદ	૧૧

(બી) બચાવપક્ષે તપાસવામાં આવેલ સાહેદ:

સાહેદ નં.	નામ	સાહેદનો પ્રકાર	આંક

(સી) કોર્ટ પક્ષે તપાસવામાં આવેલ સાહેદ :

સાહેદ નં.	નામ	સાહેદનો પ્રકાર	આંક

ફરીયાદપક્ષે/બચાવપક્ષે/કોર્ટપક્ષે આંકે પાડવામાં આવેલ દસ્તાવેજની વિગત**:–**

(એ) ફરીયાદપક્ષે આંકે પાડવામાં આવેલ દસ્તાવેજ:

નં.	આંક	દસ્તાવેજની વિગત
૧	૮	ફરીયાદ

૨	૧૨	સ્થાનિક જગ્યાનું પંચનામું
૩	૧૩ થી ૧૫	ઈજા પામનારના મેડી.સર્ટી.

(બી) બચાવપક્ષે આંકે પાડવામાં આવેલ દસ્તાવેજ:

નં.	આંક	દસ્તાવેજની વિગત

(સી) કોર્ટપક્ષે આંકે પાડવામાં આવેલ દસ્તાવેજ:

નં.	આંક	દસ્તાવેજની વિગત
		–

–:: ચુકાદો ::–

(૧) આ કામે ફરીયાદપક્ષના કેસની ટુંકમાં હકીકત એવી છે કે, તા.૦૧/૦૫/૨૦૨૫ ના રોજ કલાક ૨૩.૦૦ ના અરસામાં પ્રિન્સ રેસીડેન્સી ત્રણ રસ્તા પાસે, ભુજ મધ્યે આ કામના આરોપીએ પોતાના કબજાની ઇકો કાર રજી. નંબર GJ.12.FE.4656 વાળી કોઈપણ જાતના સિગ્નલ વગર પુરઝડપે, બેદરકારી રીતે ટર્ન લઈ લેતા મો.સા. નં. GJ.12DE.6711 વાળી તેની સાથે અકસ્માત થતા ફરીયાદીનો દિકરો જે પાછળ બેઠેલ હોય તેને શરીરે છોલ છામ તથા માથાના ભાગે ગંભીર પ્રકારની ઈજાઓ પહોચાડતા ફરીયાદ ફરીયાદીએ દાખલ કરાવતાં પોલીસે બી.એન.એસ.ની કલમ ૨૮૧, ૧૨૫(એ), ૧૨૫(બી) તથા એમ.વી.એકટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ અન્વયેનો ગુનો નોંધેલ છે. ત્યારબાદ તપાસ કરનાર અમલદારે ગુનાની તપાસ કરી આ કામે લાગતા વળગતા સાહેદોના નિવેદનો લઈ આરોપીને અટક કરેલ અને તેઓ વિરુધ્ધ પુરતા પુરાવા હોઈ તેઓ વિરુધ્ધનું હાલનું ચાર્જશીટ અત્રેની અદાલતમાં દાખલ કરેલ.

(૨) ત્યારબાદ આ કામે આરોપીને સમન્સની બજવણી થયેથી આરોપી હાજર થતાં તેઓને ભારતીય ન્યાય સુરક્ષા સંહિતા–૨૦૨૩ની કલમ ૨૩૦ મુજબ પોલીસ પેપર્સની નકલો વિના મુલ્યે આપવામાં આવેલ હોવાની ખાત્રી કરવામાં આવેલ. ત્યારબાદ આ કામે આરોપીની આંક–૪ થી પ્લી રેકર્ડ

કરતાં આરોપીએ બી.એન.એસ.ની કલમ ૨૮૧, ૧૨૫(એ), ૧૨૫(બી) તથા એમ.વી.એકટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ ગુનાનો ઈન્કાર કરતાં આરોપી વિરુધ્ધ ઈન્સાફી કાર્યવાહી આગળ ચલાવવામાં આવેલ.

(૩) ફરીયાદપક્ષનો પુરાવો પુરો થતાં આરોપી ભારતીય નાગરિક સુરક્ષા સંહિતા (બી.એન.એસ.એસ.) ૨૦૨૩ ની કલમ–૩૫૧ મુજબ વિશેષ નિવેદન લેવામાં આવતાં આરોપી ફરીયાદપક્ષના પુરાવાનો ઈન્કાર કરી, તેઓ સોગંદ પર જુબાની આપવા માંગતા નથી કે બચાવના સાહેદો તપાસવા માંગતા નથી તેમજ વિશેષમાં કાંઈ કહેવું છે તેવા સવાલના જવાબમાં તેઓ નિર્દોષ વ્યકિત છે તેઓએ આવો કહેવાતો ગુનો કરેલ નથી તેમ જણાવેલ છે. ત્યારબાદ ફરીયાદપક્ષે વિ.એ.પી.પી.શ્રી તથા આરોપીના વિ.વ.શ્રી ની દલીલો સાંભળી.

(૪) ફરીયાદપક્ષના કેસની હકીકત તથા રેકર્ડ પરના પુરાવાને ધ્યાનમાં લેતાં આ કેસના નિર્ણય માટે નીચે મુજબના મુદાઓ ઉપસ્થીત થયેલ છે.

:: મુદા ::

(૧) શું ફરીયાદપક્ષ નિ:શંકપણે પુરવાર કરે છે કે, તા.૦૧/૦૫/૨૦૨૫ ના રોજ કલાક ૨૩.૦૦ ના અરસામાં પ્રિન્સ રેસીડેન્સી ત્રણ રસ્તા પાસે, ભુજ મધ્યે આ કામના આરોપીએ પોતાના કબજાની ઈકો કાર રજી. નંબર GJ.12.FE.4656 વાળી કોઈપણ જાતના સિગ્નલ વગર પુરઝડપે, બેદરકારી રીતે ટર્ન લઈ લેતા મો.સા. નં. GJ.12DE.6711 વાળી તેની સાથે અકસ્માત થતા ફરીયાદીનો દિકરો જે પાછળ બેઠેલ હોય તેને શરીરે છોલ છામ તથા માથાના ભાગે ગંભીર પ્રકારની ઈજાઓ પહોચાડી, બી.એન.એસ.ની કલમ ૨૮૧, ૧૨૫(એ), ૧૨૫(બી) તથા એમ.વી.એકટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ અન્વયેનો ગુનો કરેલ છે?

(૨) શું હુકમ?

(૫) ઉપરોકત મુદાઓના મારા નિર્ણયના કારણો અને તારણો નીચે મુજબ છે.

-:: નિર્ણયો ::-

(૧) નકારમાં

(૨) આખરી હુકમ મુજબ

-:: નિર્ણય માટેના કારણો ::-

મુદા નં. ૧:-

(૬) આ કામે આરોપી સામેનો કેસ ફોજદારી કેસ છે અને ફોજદારી ન્યાયશાસ્ત્રનો મુળભુત સિદ્ધાંત છે કે, જ્યાં સુધી આરોપી સામે ગુન્હો સાબિત ન થાય ત્યાં સુધી તે નિર્દોષ છે તેવું માનવુ જોઈએ અને ફરીયાદપક્ષ્, આરોપી સામે જે આક્ષેપ સાબીત કરવા માંગતા હોય તે આક્ષેપ, સકારાત્મક પુરાવાથી શંકાથી પર સાબીત કરવા જોઈએ, આ કામે જ્યારે આરોપી સામે એકસીડન્ટ કરી, સાહેદ ને છોલ છાલ તથા ફેક્ચર જેવી ઈજાઓ પહોંચાડેલ હોવા અંગેનો આક્ષેપ છે ત્યારે, ફરીયાદપક્ષે આરોપી સામેનો ગુન્હો સાબીત કરવા માટે નીચે મુજબના તત્ત્વો સાબીત કરવા જોઈએ-

કલમ ૨૮૧

1. જાહેર રસ્તા પર વાહન ચલાવવું અથવા સવારી કરવી.
2. બેફામપણે અથવા બેદરકારીપુર્વક આપું વાહન ચલાવવું અથવા આવી સવારી કરવી
3. જે કારણે બહુજન સમુદાયની જીંદગી ભયમાં મુકાય અથવા અન્ય વ્યક્તિને વ્યથા અથવા હાની થવા સંભવ હોય

(૭) ફોજદારી ન્યાયશાસ્ત્રનો એક પ્રાથમિક સિદ્ધાંત છે કે, આરોપી સામેનો ગુનો ફરીયાદ પક્ષે નિઃશંકપણે પુરવાર કરવો જોઈએ. ઉપરોક્ત કાયદાકીય જોગવાઈ ધ્યાને લેતાં સ્પષ્ટ છે કે, આરોપી સામે બી.એન.એસ.ની કલમ ૨૮૧, ૧૨૫(એ), ૧૨૫(બી) તથા એમ.વી.એકટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ જ્યારે બેફીકરાઈથી વાહન ચલાવી અકસ્માત કરવાનો આક્ષેપ છે ત્યારે ફરીયાદપક્ષે તે સાબીત કરવું જોઈએ કે, જે બનાવ સમયે આરોપી જ વાહન ચલાવી રહ્યા હતા અને વાહન ચલાવવાનું આરોપીનું કૃત્ય એટલી

બેફીકરાઈથી અને બેદરકારીભર્યુ અને મનુષ્યની જીંદગી જોખમાય તેવું હતું કે, જેથી આરોપીને અકસ્માત સંદર્ભે ફોજદારી જવાબદારી માટે દોષિત કરાવી શકાય ત્યારે નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટના નીચેના ચુકાદાઓ ધ્યાને લેવા જરૂરી બની રહે છે. આ ચુકાદામાં નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટે એવું ઠરાવેલ છે કે, ફરીયાદ પક્ષે આરોપીનું કૃત્ય બેફામપણે અને બેદરકારીપુર્વકનું હતું. એવું સાબિત કરવું જોઈએ અને જો આ હકીકત સાબિત કરવામાં ન આવે તો, આરોપીનું કૃત્ય બેફામપણે અને બેટસકારીપુર્વકનું હતું એવું અનુમાન થઈ શકે નહી.

(૮) નામદાર સવોચ્ચ અદાલતે **Nanjundappa** & **Aer**. **Versus**. **The State of Karnataka,** 2022 **LiveLaw** (**SC**) **489** = **2022**(0) **AIJEL** – **SC** **69281**. ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

"1. This Appeal challenges the judgment and Order dated 07.02.2017 passed by the High Court of Karnataka at Bengaluru in Criminal Revision Petition No. 1048/2010 dismissing the Petition filed by the appellants herein, The High Court confirmed the Judgment and Order of the Trial Court and the First Appellate Court convicting the Appellants under Section 384(A) read with Section 34 of the Indian Penal Code (for short 'IPC') and sentencing thes to undergo Simple Imprisonment for 1 year and 3 months and penalty of Rs. 3000/ each with default stipulation of Simple Imprisonment for 3 months.

11. **For bringing home the guilt of the accused, prosecution has to firstly prove negligence and then establish direct nexus between negligence of the accused and the death of the victim,** Perusal of the record reveals that out of various witnesses arrayed by the prosecution, there are no eye witnesses. Any evidence brought on record is merely circumstantial in nature. We are constrained to repeat our observation that it sounds completely preposterous that a telephone wire carried 11KV current without melting on contact and when such current

passed through the Television set, it did not blast and melt the wiring of the entire house. It is even more unbelievable that Appellant no. 2 came in contact with the same ane voltage and managed to get away with a few abrasions. The Appellants therefore are entitled to be given the benefit of doubt; more so, when there is no report of a technical expert to corroborate the prosecution story."

(૯) નામદાર ગુજરાત હાઈ કોર્ટે **Tejrav Uttanrav Ranit Versus State Of Gujarat,** 2924 (3) **ALJEL–HC** 247871, **Criminal Revision Application No.** 606 **of** 2012 = 2024 (0) **AIJEL – HC** 247871 ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

"18. None of the eye witnesses or the occupants of the motor vehicle deposed criminal rashness, which is equal to hazarding a dangerous or wanton act with the knowledge that it is so, and that it say cause injury, but without intention to cause injury, or knowledge that it will probably be caused. It must be pointed out that rashness and negligence are not the same things.. but to some extent, they are in diametric axis. Mere negligence cannot be construed to sean rashness. There are degrees of negligence and rashness and in order to amount to criminal rashness or criminal negligence one must find that the rashness has been of such a degree as to amount to taking hazard knowing that the hazard was of such a degree that injury was most likely to be occasioned thereby. Criminal negligence is gross and culpable neglect, that is to say, a failure to exercise that care and failure to take that precaution which, having regard to the circumstances, it was the imperative duty of the individual to take. Culpable rashness is acting with

consciousness that mischievous consequences are likely to follow although the Individual hopes, even though he hopes sincerely, that such consequences may not follow. "

(૧૦) નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટે **Sandipbhai Lallubhai Chaudhary Versus State of Gujarat,** 2024 (0) **ALJEL–HC** 247902, **Criminal Revision Application No.** 347 **of** 2012 ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

"6. Undoubtedly, the pillion rider in the present case has expired receiving injury on account of road accident. But, what requires to be seen and proved by the prosecution is the rash and negligence driving though both are not the same things as mere negligence cannot be construed rashness. The prosecutions also required to prove the degree of negligence and rashness and it should not be to amount the criminal rashness or criminal negligence. That one must bear in mind in such circumstances rashness has to be of such a degree as to amount to taking hazard knowing that the hazard was of such a degree that injury was most likely to be occasioned therety. The criminality lies in running the risk or doing such an act with recklessness and Indifference to the consequences. The words rashly and negligently are distinguishable and one is exclusive of the other. The same act cannot be rash as well as negligent.

7. In the present case, the prosecution has examined PW 1 Sanjaybhai, complainant, at Exh.8 who has deposed that he is driver of the jeep which was kept on the road side. He has further deposed that suddenly one motorcycle came from behind and dashed with the backside of the stationary jeep whereby three persons including driver of the motorcycle received injury. He also deposed that motorcycle was coming in a speed. In the cross-examination, this witness admitted that he was standing in front of the jeep and has not seen that in which way the motorcycle was coming. He reached to the spot once he has heard the sound of accident. Thus, the said

witness is not the eye-witness and has not seen the deceased riding the motorcycle rashly and negligently.

17. In background of the above settled proposition of Law and on the critical examination of the aforesaid evidence of the prosecution side, in my opinice, the rash and negligent driving by the prosecution is not proved, No witnesses have deposed that accused was riding the vehicle in rash and negligent manner knowing folly well that his act would endanger to human Life of someone else.

(૧૧) નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટે **bharatsinh Sonabhai Baman Versus State Of Gujarat,** 2023 **AIJEL–HC** 247609**, Criminal Revision Application No**. 338 **of** **2010** ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે**, :**

"17.1) Upon perusal of the complaint and the evidence of the Pathan (PV-4) and complainant. Nasirkhan Investigating Officer Kanatha Arathal, no one has deposed or uttered a whisper about rash and negligent driving of the accused. **Merely the complainant has stated in the complaint and deposed that the applicant-accused was driving the S.T. Bus in full speed but the speed of the vehicle would not amount to a rashness or negligence. In the offence under Section 304-A or 279 of the IPC, prosecution must have to prove that he accused was driving the vehicle in rash and negligent manner.** Admittedly, the prosecution witnesses have not stated anywhere in the evidence that the offending vehicle was driven by the accused in rash and negligent manner. Learned trial Court as well as the learned appellate Court have also relied on the doctrine of res Ipsa Loquitur but it is needless to say that even in the panchnama of scene of offence, no any detail is stated. The width of the road is 22 feet and is a one way road. Both the vehicles were proceeding in the same direction. It is admitted fact that the defenje has not put any effort to prove any contributary negligence on the p2331-23 279 337 MVA art of deceased however, **in a criminal**

trial prosecution has to stand on its own leg, prosecution cannot take advantage of weakness of defence. Both the Courts below have relied on the doctrine of res ipse loquitur but in absence of any material on the record, no presumption of rashness or negligence could be drawn by Invoking the maxim or doctrine of res ipsa loquitur. In the case of State of Karnataka vs. Satish reported (1998) 8 SCC 493 the Honble Supreme Court has been pinased to hold that there was no any evidence on record to establish rash and negligent driving of the vehicle on the part of the accused, **No presumption can be drawn and it is for the prosecution to prove and establish rashness or negligence on the part of the accused hefure conviction under Section 304-A or 279uf the IPC.**

(7.5) As discussed herein above, it becomes crystal clear that the conviction under Section 304-A read with Section 279 of the IPC cannot be founded merely on the doctrine of res ipsa Loquitur. Under Section 279 of the IPC, the rashness or negligence must be what say fairly can be described as a criminal rashness or criminal negligence. As accused can be convicted of the offence under Section 279 of the IPC, there must be more than some error of judgment or mere carelessness on the part of accused to render a personliable for criminal negligence. Even to draw any such presumption there is no material or evidence on record collected by the Investigating Officer. Even, the panchnama is not properly drawn. In the case on hand, the panchnama carried out is below par. The accident is not Investigated in proper and scientific manner, shotograph or the site plan is not prepared or produced. The panchnans of scene of offence isalso not satisfactory. The exact point of impact as well as any tyre skid marks or damage to bus is also notwentioned. Even, where vehicles come to rest after collision are not demarcated clearly. Such exercise would enable the Court to examine the evidence in much more objective sanner. **While the anus is on the prosecution to establish the case beyond all reasonable doubt that the vehicle was being driven in rash or negligent sanser and what is rash or negligent driving would**

depend on the fact and circumstances of each case.

In the present case, **witness has not stated shout the rash and negligent driving on the part of the applicant-accused. Even if it is believed that the vehicle was being driven by the accused in full speed, high speed itself in saclear expression. There is nothing record to establish that the accused driven his vehicle in rash and negligent manner. Therefore, the applicant is not liable to be convicted under Sections 279 and 304-A of the IPC.**

(૧૨) નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટે **DALAPATBHAI RAMESH BHAI VASAVA Versus STATE OF GUJARAT, R/CRIMINAL APPEAL NO**. 1360 **of** 2011 **Date:** 22/06/2020 ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

"27. On appreciating the oral evidence of the injured witnesses, it is clearly found that every witness has emphasized on the fact that tempo was being driven at a high speed and due to that driver has lost control over tempo near the place of occurrence. At this juncture, it is worthwhile to refer to the decision of Honourable Apex Court in the case of Mrs. Shakila Khader And Ors. vs Nausheer Cama And Ors. Reported in AIR 1975 SC 1324, 1975(4) SCC 122, wherein it was observed that main criteria for deciding whether driving which relate to accident was rash and negligent is not only the speed but the width of the road, density of the traffic etc. Further in the case of State of Karnataka v. Satish (supra), the Honourable Supreme Court has held that merely because truck was being driven at a "high speed" does not bespeak of either "negligence" or "rashness" by itself. "High Speed is a relative term and criminality is not to be aresumed subject of course to some statutory exceations. In absence of any material on record.no aresumption of "rashness" or "negligence" could be drawn by invoking the maxin "ras ipsa locutar".

(૧૩) નામદાર ગુજરાત હાઈકોર્ટે **STATE OF GUJARAT V/S MAHMAD SARIF UMAR GAJAL MUSLIM, G.L.M. 2007(3) 561,=2007 AIJEL –HC 219667** ના ચુકાદામાં અવલોકન કરેલ છે કે, :

> A scrutiny of the evidence brought on record by the prosecution as reproduced herein above, reveals that what has been brought on record is the fact that an accident took place, that the accused was driving the tempo, the deceased persons were coming on a bicycle which dashed against the tempo on the righthand side. they sustained injuries and later succumbed to them. **A camulation accrutiny of the antirs evidence on record does not asint towards rash and realisent driving an The anct of the accused.** As has been held in **state of Gujarat vis Dr Maltiben Valjibhal shah (Supra)** to constitute an offence under section 304-A of the Indian penal code. **It is necessary for the prosecution to etstablish that the act of the accused is rush or negligent and by such act the death has occurred and that act does not amount to culpable homicide.**

(૧૪) ફરીયાદપક્ષે આંક–૮ થી ફરીયાદી તખતસિંહ કાળુસિંહ સોઢા નાઓએ જુબાની આપી એવો પુરાવો આપેલ છે કે, બનાવ આજથી આશરે એકાદ વર્ષ પહેલા બનેલો. બનાવ વખતે તેઓનો દિકરો સ્કુટી લઈને તેની સાથે તેના મિત્રો સુથારી કામે જતા હતા ત્યારે તેનુ અકસ્માત જયનગર પાસે બનેલો આ અકસ્માતમા તેઓના દિકરાને હાથ પગ તથા શરીરમા ઈજાઓ થયેલી અને તેની સાથેના એક માણસને પણ ઈજા થયેલી. ઈજા બાબતે સારવાર જી.કે.જનરલ હોસ્પીટલમા કરાવેલી. વધુ સારવાર માટે લેવા પટેલ હોસ્પીટલ મા લઈ ગયેલા. ટેકસી થી આ અકસ્માત તેઓના દિકરાની સ્કુટી થી થયેલ. આ બનાવ બાબતની ફરીયાદ તેઓએ પોલીસમા આપેલી. તેઓને ફરીયાદ બતાવતાં તેમાં તેમની સહી હોવાનું જણાવી ઓળખી બતાવેલ છે, જે આંક–૮ થી રજુ છે. આ વાહનના ચાલક કોણ હતા તે તેઓને પાછળથી જાણવા મળેલ નહી. તેઓને બન્ને પક્ષકારો વચ્ચે સમાધાન થઈ ગયેલ છે.

બચાવપક્ષે ઉલટ તપાસમાં સ્વીકારેલ છે કે, અકસ્માત નો બનાવ તેઓએ નજરે જોયેલ નથી જેથી કોની બેદરકારી ને કારણે અકસ્માત બનેલ તે તેઓ કહી શકે નહીં, ગાડી કોણ ચલાવતુ હતુ તે નામ તેઓએ ફરીયાદમા જણાવેલ નથી તથા અકસ્માત વખતે તેઓએ આરોપીને નજરે જોયેલ નથી, આ કામે તેઓને આરોપીઓ સાથે ઘરમેળે સમાધાન થઈ ગયેલ છે અને તેઓને કેસ આગળ ચલાવવો નથી.

(૧૫) ત્યારબાદ ફરીયાદપક્ષે આંક–૧૦ થી સાહેદ અર્જુનસિંહ તખતસિંહ સોઢા તથા આંક–૧૧ થી સાહેદ ઉમેશ નારાણભાઇ બોખાણી નાઓએ જુબાની આપી એવો પુરાવો આપેલ છે કે, બનાવ આજથી આશરે એકાદ વર્ષ પહેલા બનેલો. બનાવ વખતે તેઓ બન્ને સ્કુટી લઈને સુથારી કામે જતા હતા ત્યારે તેઓનો અકસ્માત જયનગર પાસે બનેલો. આ અકસ્માતમા અર્જુનસિંહને હાથ પગ તથા શરીરમા ઈજાઓ થયેલી અને મિત્ર ઉમેશને પણ ઈજા થયેલી. ઈજા બાબતે સારવાર જી.કે. જનરલ હોસ્પીટલમાં કરાવેલી. વધુ સારવાર માટે લેવા પટેલ હોસ્પીટલમાં લઈ ગયેલા. આ અકસ્માત ટેકસી અને તેઓની સ્કુટી વચ્ચે થયેલ. અને આ બનાવ બાબતની ફરીયાદ તેઓના અર્જુનસિંહના પિતાએ પોલીસમા આપેલી. આ વાહનના ચાલક હોણ હતા તે તેઓને પાછળથી જાણવા મળેલ નહી. તેઓ બન્ને પક્ષકારો વચ્ચે સમાધાન થઈ ગયેલ છે.

બચાવપક્ષે ઉલટ તપાસમાં સ્વીકારે છે કે, ગાડી કોણ ચલાવતુ હતુ તેની તેઓને ખબર નથી, અકસ્માત કરનાર ગાડીના નંબર કે ચાલક વિશે તેઓને માહિતી નથી, આ કામે તેઓને આરોપીઓ સાથે ઘરમેળે સમાધાન થઈ ગયેલ છે અને તેઓને કેસ આગળ ચલાવવો નથી.

(૧૬) આ કામે ફરીયાદપક્ષે રજુ થયેલ ફરીયાદ, બનાવવાળી જગ્યાનું પંચનામું તેમજ રજુ થયેલ સાહેદોની સોગંદ પરની જુબાનીઓ ધ્યાને લીધી. આ કામે રજુ થયેલ પુરાવા પરથી હાલના આરોપીની બેદરકારી હોવાનો કોઈ જ પુરાવો રજુ થયેલ નથી. આ કામના ફરીયાદી તથા સાહેદોને આરોપી સાથે સમાધાન થઈ ગયેલ હોવાનુ તેઓની જુબાની પરથી જણાઇ આવે છે. જેથી

સદર કામે રજુ પુરાવો ધ્યાને લેતાં હાલના આરોપીની બેદરકારીના કારણે અકસ્માત થયેલ હોય તેવી ફરીયાદની હકીકતને સમર્થન મળેલ નથી. આમ, આ કામે રજુ થયેલ પુરાવા પરથી એ હકીકત નિર્વીવાદ છે કે, આ કામે અકસ્માતનો બનાવ બનેલ છે અને તે હકીકત બિનતકરારી છે અને અકસ્માતમાં ફરીયાદીને તથા સાહેદને ઈજા થયેલ છે. પરંતુ હાલના આરોપીની બેદરકારીના કારણે વાહન અકસ્માત થયેલ હોવાની હકીકત પ્રસ્થાપીત થતી નથી. એ હકીકત છે કે, ફરીયાદપક્ષે પોતાનો કેસ નિ:શંકપણે પુરવાર કરવો જોઈએ અને આ કામે રજુ થયેલ પુરાવા ઉપરથી ફરીયાદપક્ષ બનાવ સમયે હાલના આરોપી ની બેદરકારીના કારણે અકસ્માત થયેલ હોય અને સદર અકસ્માતના બનાવમાં આરોપીની બેદરકારી હોવાની હકીકત રેકર્ડ પર લાવવામાં નિષ્ફળ નીવડેલ હોઈ શંકાનો લાભ આરોપીને મળવાપાત્ર હોઈ, આરોપીને સજા થઈ શકે નહીં તેમ મારું માનવું છે.

(૧૭) આમ, ફરિયાદપક્ષે રજુ કરેલ તમામ પુરાવો વંચાણે લેવામાં આવે તો અકસ્માત બનેલ હોવાની હકીકત જણાઈ આવે છે. પરંતુ, હાલના આરોપી દ્વારા પોતાનું વાહન પુરઝડપે તથા ગફલતભરી રીતે હંકારી લાવી અકસ્માત કરેલ હોવાની હકીકત ફરિયાદ નિઃશંકપણે પુરવાર કરી શકેલ નથી. આરોપી બેફામપણે અને બેદરકારીપુર્વક આચરેલા "કૃત્યના" કારણે ફરીયાદીને ઈજા થયેલ છે કે કેમ ? તે અંગે કોઈ પુરાવો રેકર્ડ ઉપર આવેલ નથી. આમ, ફરીયાદપક્ષે ભારતીય સાક્ષ્ય સંહિતાની કલમ–૧૦૪ તથા ૧૦૫ મુજબ તેઓનો કેસ પુરવાર કરવાનો રહે છે. પરંતુ, આ કામે જ્યાં સુધી બનાવ સમયે હાલના આરોપીની બેદરકારી ને કારણે વાહનનો અકસ્માત થયેલ હોવાની હકીકત જ પુરવાર ન થાય ત્યાં સુધી બેદરકારીનો પ્રશ્ન ઉભો થતો નથી. કારણ કે, અકસ્માતના કિસ્સામા ફરીયાદપક્ષે મુખ્યત્વે બનાવ સમયે આરોપી અકસ્માતવાળું વાહન ચલાવતા હતા અને કાયદામાં પ્રસ્થાપિત થયેલ સિદ્ધાંતો મુજબ બેદરકાર હતા, તેવુ સક્ષમ પુરાવાઓથી શંકાથી પર સાબિત કરવાનું રહે છે. માત્ર પુરઝડપ હોવાના આધારે આરોપી બનાવ સમયે બેદરકાર હતા તેવું કહી શકાય નહીં. આમ, સમગ્ર રીતે ફરિયાદ પક્ષ નો પુરાવો જોતા આક્ષેપિત ગુન્હા ના આવશ્યક તત્વો જેવા કે રેશ, નેગલીજ્યન્સી કે આઈડેન્ટી પુરવાર થતી નથી. આમ, આ કામે પુરતા પુરતો

પુરાવો હોવાનો અભાવ હોય ત્યારે તે સંજોગોમાં આરોપીને ગુના સાથે સાંકળવા પુરતો પુરાવો નથી. જે કાર્યવાહીથી આરોપી પર ગુનાનો આરોપ મુકવામાં આવેલ છે તે નિ:શંકપણે સાબિત થયેલ નથી અને તે સંજોગોમાં આરોપી વિરુધ્ધ આક્ષેપાયેલ સજાને પાત્ર ગુનો આરોપીએ કરેલ હોવાનું પુરવાર કરવામાં ફરીયાદપક્ષ નિષ્ફળ નીવડેલ હોઈ શંકાનો લાભ આરોપીને મળવાપાત્ર હોઈ, આરોપીને સજા થઈ શકે નહીં તેમ મારું માનવું છે અને તે સંજોગોમાં **મુદા નં. ૧** નો જવાબ **નકારમાં** આપી **મુદા નં. ૨** સબબ નીચે મુજબનો આખરી હુકમ કરવામાં આવે છે.

-:: હુકમ ::-

(૧) આ કામના આરોપી શૈલેષભાઇ અરવીંદભાઇ ગામી(પટેલ),હાલ રહે રવાપર તા.નખત્રાણા મુળ રહે. નવાવાસ માધાપર તા.ભુજ વાળાને ભારતીય નાગરિક સુરક્ષા સંહિતા (બી.એન.એસ.એસ.) ૨૦૨૩ ની કલમ-૨૭૧(૧) અન્વયે બી.એન.એસ.ની કલમ ૨૮૧, ૧૨૫(એ), ૧૨૫(બી) તથા એમ.વી.એકટની કલમ ૧૭૭, ૧૮૪ મુજબના શિક્ષાને પાત્ર એવા ગુન્હાઓમાંથી પુરતા પુરાવાના અભાવે નિર્દોષ ઠરાવી છોડી મુકવાનો હુકમ કરવામાં આવે છે.

(૨) ભારતીય નાગરિક સુરક્ષા સંહિતા (બી.એન.એસ.એસ.) ૨૦૨૩ ની કલમ-૪૮૧ અન્વયેની જોગવાઈઓ મુજબ આરોપીએ રૂ.૫,૦૦૦/- (અંકે રૂપિયા પાંચ હજાર પુરા) નાં જામીન અને તેટલીજ રકમનો જાત મુચરકો રજુ કર્યેથી હાલનાં કામે અપીલ સમય દરમિયાન આરોપીને જામીન ઉપર મુક્ત કરવાનો પણ આથી હુકમ કરવામાં આવે છે.

આ હુકમ આજ તા.૦૩, ઓગષ્ટ, ૨૦૨૬ ના રોજ ખુલ્લી અદાલતમાં વાચી સંભળાવી મારી સહી કરીને જાહેર કરવામાં આવ્યો.

સ્થળ : ભુજ - કચ્છ.
તા.૦૩/૦૮/૨૦૨૬.

(એમ. એમ. કુરેશી)
ચીફ જયુડીશીયલ મેજીસ્ટ્રેટ,
ભુજ-કચ્છ.
GJ01472